

een
onbezorgd
man

zijn effecten vertrouwd hij toe aan de
KREDIETBANK

Mededelingsblad van het

A.V.O.H.V.

Inhoud

Vlaanderen's Economische Belangen in de
Europese Integratie *Dr. Jur. A. Mulier*

Een ongewone promotie

Uit alle Gouwen

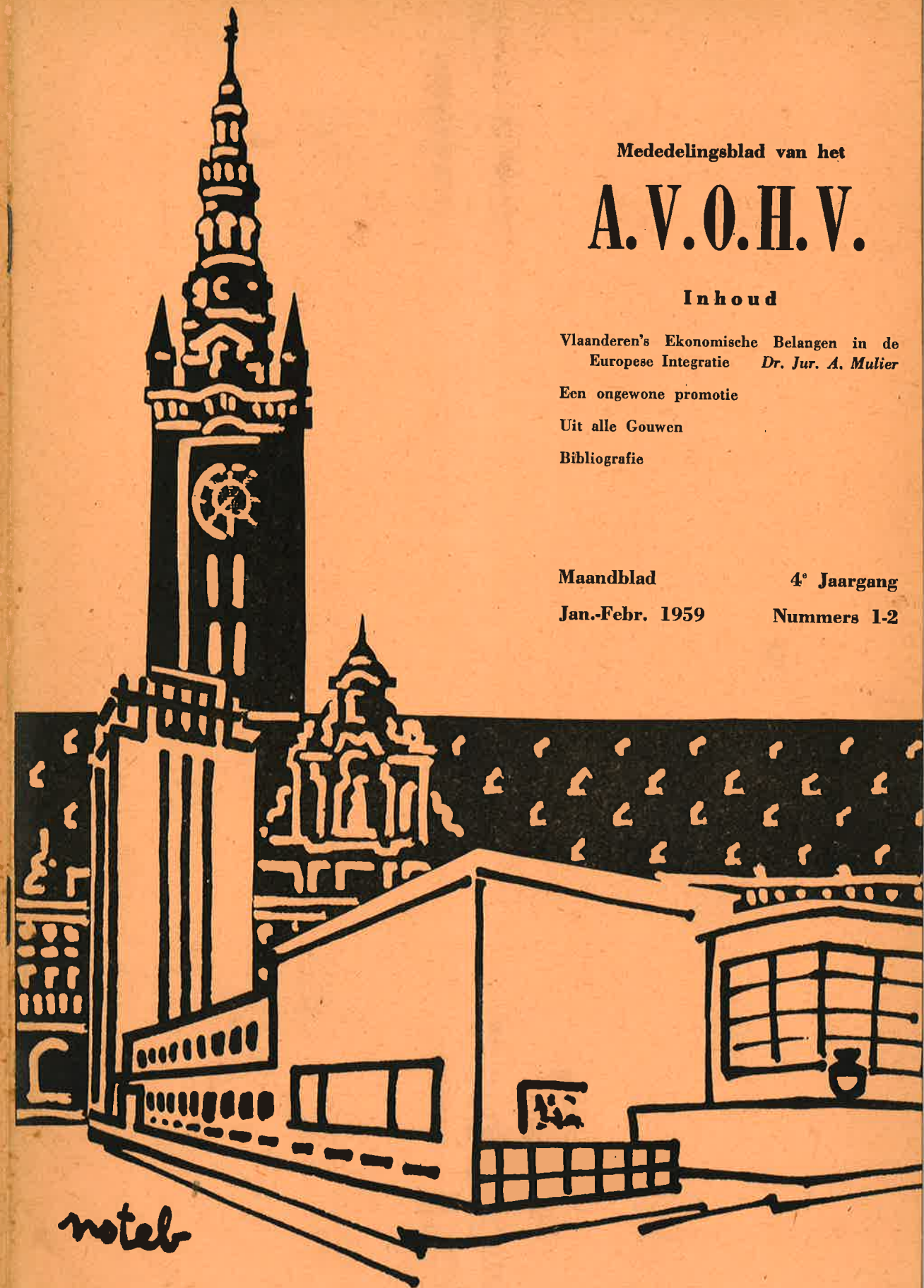
Bibliografie

Maandblad

4e Jaargang

Jan.-Febr. 1959

Nummers 1-2

noteb

**ZUIGELINGEN-EN DIETVOEDING
VAN EIGEN BODEM
HOOGSTE KWALITEIT**

gracilac

volle gezuurde melk
voor zuigelingen

premalac

half-afgeroomde
gezuurde melk
voor zuigelingen

Diédex

voedingsuiker

annalac

zoutloze half-vette melk

desal

zoutloze melk voor
toekomstige moeders

plenolac

volle melk

**DIADAL N.V. NOSTA
OPWIJK**

MEEST MODERNE EN WETENSCHAPPELIJKE DIETVOEDING

J. Piet

**MEDEDELINGSBLAD
VAN HET
ALGEMEEN
VLAAMS OUD-HOOGSTUDENTEN VERBOND**

REDAKTIE : Mr. J. Heinz, Violierstraat, 4, Antwerpen.

BEHEER : Sekretariaat van het A.V.O.H.V., Nieuwbrug, 21, Brussel (P.R. nr 42.92.38).

PUBLICITEIT : N.V. Publicarto, Wetstraat, 208, Brussel (tel. 02.339630).

**Vlaanderen's Economische Belangen
in de Europese Integratie (*)**

Deze uiteenzetting moet ik beginnen met een verontschuldiging. Ik ben geen econoom en nog minder een statisticus. Ik ben hoofdzakelijk een industrieel met zeer lange ervaring. U moogt dus van mij geen wetenschappelijk betoog verwachten, gegrondvest op cijfers en statistieken, maar enkel de persoonlijke visie van iemand die, gedwongen door de omstandigheden van zijn persoonlijke werkkring, zeer lang heeft nagedacht over de evolutie van de Vlaamse economie en de vooruitzichten voor de naaste toekomst.

Dit is daarenboven een probleem dat mij als voorzitter van het Vlaams Economisch Verbond ten zeerste moet interesseren. Het is immers voor iedereen met de tijd duidelijker geworden dat het Vlaamse probleem in België meer en meer verbonden is met de sociale en economische evolutie in Vlaanderen.

Niet alleen veronderstelt de culturele en politieke ontplooiing in België een stijgende welstand, maar ook de verhouding Vlaanderen-Wallonië binnen dit staatsverband kan er maar bevredigend opgelost worden, indien dit samengaat met een nieuw evenwicht in de verhoudingen tussen Vlaanderen en Wallonië op sociaal en economisch gebied.

Tenslotte moet U mij ook nog verontschuldigen indien ik bij het begin van mijn uiteenzetting enkele algemene waarheden in herinnering breng, die nochtans aan de basis liggen van dit betoog.

In gelijk welk handboek over economie kunt U lezen dat België in de eerste plaats leeft van de verwerkende nijverheid. Het gaat uit van de enige grondstof die het bezit, ten minste in hoofdzaak, de kolen, en het heeft daarop een industrie gebouwd die sedert honderd jaar haar plaats heeft bevochten in België, in Europa en in de wereld. Dat is de geschiedenis van de zware industrie: de kolenproductie, de staalproductie, de zware constructie, de half-afgewerkte producten en de massa productie, blijvend verbonden aan kolen en staal.

(*) Voordracht van de Heer Arthur Mulier, Algemeen Voorzitter van het Vlaams Economisch Verbond, op de algemene ledenvergadering van het A.V.O.H.V. te Antwerpen gehouden, 13 januari 1959.

Dat is een eerste karakteristiek van de Belgische industrie. Een tweede karakteristiek is daarmee onmiddellijk verbonden: de sterke concentratie van deze industrie in en rond de kolenbakkens van Luik en van Henegouwen. Daar ligt het zwaartepunt van geheel het economisch leven van België. Dat zijn de sterke burchten, de vitale gewesten.

Die toestand is niet alleen eigen aan België. Dergelijke zones vinden wij verspreid over geheel Europa en de gebieden tussen die zones, of buiten die zones, dienen meestal als aanvulling, als reservoir van mensen, van levensmiddelen en benodigdheden van secundair belang. Dergelijke toestand ligt aan de basis van het zoeken naar een regionale politiek in de meeste landen van Europa.

Maar in de beperkte ruimte van het Belgisch grondgebied is het overwicht van die zwaar-industrie determinerend op alle gebied: de infrastructuur of industriële uitrusting van het land, de wegen, de kanalen, de spoorwegen, de openbare werken in het algemeen, moeten daarmee rekening houden. De sociaal-economische politiek, de buitenlandse politiek, de buitenlandse oriëntering, de handelsaccorden, ontsnappen niet aan bepaalde eisen die als primordiaal worden beschouwd.

De financiële structuur, de banken en vooral de holdings ondergaan dezelfde aantrekkingskracht en zijn tenslotte, vooral de holdings, hoofdzakelijk afgestemd op de vereisten van deze industrie: haar behoeften, haar problemen en haar expansiemogelijkheden. Dat geeft aanleiding tot een derde karakteristiek: de financiële concentratie rond de zware industrie.

Wij zullen nu niet spreken over politieke, sociale en culturele invloeden in het algemeen, maar het is ontegensprekelijk dat deze concentratie ook van invloed is op de vorming van de jeugd, vooral de universitaire jeugd, ingevolge de grotere toekomstmogelijkheden in de publieke en de privé-sectoren. Aangezien dit industrieel zwaartepunt geconcentreerd ligt in Wallonië, stellen wij natuurlijk de vraag: wat wordt dan de positie van Vlaanderen?

Afgezien van de haven van Antwerpen en de Limburgse kolenmijnen, zijn de Vlaamse gewesten traditioneel aangewezen op landbouw en consumptie-industrie, hoofdzakelijk textielindustrie, verder meubelindustrie, lichte constructies enz.

Welnu, de jongste evolutie van de landbouw, de landelijke industrieën, de vlas- en textielnijverheid, is niet gunstig geweest voor Vlaanderen. Niet-tegenstaande een steeds groeiende bevolking heeft de rationalisatie voor gevolg dat er minder en minder mensen nodig zijn in de landbouw en ook in de textiel.

Het feit van de buitenlandse concurrentie van de Aziatische volkeren en het protectionisme van de onderontwikkelde volkeren die hun industrialisatie vooral richten op textielproducten, heeft de nodige expansie tegenwerkt, expansie die de vrijgekomen werkrachten uit de landbouw moest kunnen opvangen. De nieuwe nijverheden en de uitbreiding van de bestaande zijn dus onvoldoende om te voorzien in de nodige werkgelegenheden. Vandaar de structurele werkloosheid, de uiterst conjunctuurgevoeligheid vooral in het gebruik van werkrachten: het probleem van de grensarbeiders, de mobiele of forensen, de verdoken werkloosheid en de algemene malaise in het Vlaamse land.

Men zou wellicht geneigd zijn dit te aanzien als een beperkt probleem dat alleen bepaalde sociale milieu's aanbelangt. Dit ware het probleem onderschatten, wanneer men gesproken heeft van de 40.000 grensarbeiders, van de 100.000 mobiele werkrachten die verspreid zijn over geheel België, maar vooral in Luik en Henegouwen, en van de werklozen in Vlaanderen die

80 % vertegenwoordigen van alle werklozen in België. Men heeft nog niet de draagwijdte van dit probleem gemeten.

Daar is de verdoken werkloosheid, niet alleen onder onze arbeiders en in de landbouw, maar ook in de middenstand en in het ambachtswesen. Daar is het probleem van onze afgestudeerden uit de technische scholen en de humaniora en ook onze universairen. Daar is ook het probleem van onze kinderen uit de burgerij en uit de vrije beroepen die zoeken naar een passende werkgelegenheid. Daar is het probleem van het tekort aan werkgelegenheid in een geheel gebied van miljoenen mensen, een gebied van ontwikkelde cultuur met een zeer dichte bevolking en een voortdurend geboorte-overschot; een gehele bevolking die beroofd wordt expansiemogelijkheden, met alle gevolgen die daaruit voortvloeien op sociaal, economisch, politiek en cultureel gebied.

U zult met mij akkoord gaan wanneer ik zeg dat dit probleem niet op te lossen is door enkele fragmentaire maatregelen, genomen in een beperkt geografisch gebied en zorgvuldig afgewogen tussen de Vlaamse en Waalse gewesten. Het gaat hier om een grondige principiële aanpassing van geheel onze politiek en onze traditionele opvattingen aan de moderne vereisten van een gehele bevolking.

Aan de basis van die politiek moet liggen de herwaardering van de mens en van de menselijke productiviteit. Daar zijn landen met zeer weinig grondstoffen, landen die zelfs niet beschikken over de kolenrijkdom van België en die niettemin het probleem hebben moeten oplossen dat erin bestaat: rijkdom scheppen, rijkdom die de bevolking moet toelaten cultureel, economisch en politiek een hoog peil te bereiken, waardig van de andere Europese volkeren.

Dergelijk land is o.m. Nederland, beroofd van zijn koloniaal bezit, zonder grondstoffen uit eigen bodem, met een geweldig geboorte-overschot, heeft het niettemin die taak vervuld, de structurele werkloosheid opgelost en een zeer hoog peil bereikt van industriële productie en welvaart. Daarom heeft het naar mogelijkheden gezocht om zijn grootste rijkdom, zijn werkkraft, te revaloriseren en zijn politiek systematisch heropgericht om niets te laten verloren gaan van zijn groot industrieel potentieel: de mens, de technicus, de wetenschapsmens in dienst van de productie.

Wij moeten tot het besef komen dat er buiten de grondstof nog andere waarden zijn die rijkdom kunnen scheppen en dat het onverantwoord is dergelijk potentieel te verwaarlozen om te blijven ploeteren in ongezonde concurrentie en blijvende werkloosheid.

Er is een tijd geweest dat men meende dat alle rijkdom moest komen van het kolonialisme. Zou men nu nog durven beweren dat er buiten de koloniale rijkdom geen welvaart meer mogelijk is? Het schijnt paradoxaal te beweren dat Duitsland en het naoorlogse Nederland hun welvaart zien stijgen, dank zij het losstaan van het kolonialisme en toch steekt daarin een zekere waarheid, ten minste in zoverre dat het gemis aan koloniën geen onoverkomelijk bezwaar was voor hun industriële expansie.

En zo kunnen wij de vraag stellen: hoe kan Vlaanderen, naast het industriegebied van Wallonië, zijn eigen kansen ontwikkelen in de wedloop der volkeren naar meer welvaart en beschaving?

Waar een wil is is een weg. Daarvoor moet Vlaanderen in de eerste plaats alle mogelijkheden bestuderen die economisch verantwoord zijn en passen in het kader van de industriële expansie. In de tweede plaats moet het zichzelf zo sterk organiseren dat het die politiek desnoods kan opdringen aan de openbare mening, aan het parlement en aan de regeringen.

Bewijzen dat er mogelijkheden zijn liggen voor de hand. Daarom moeten wij ons kunnen losmaken van de verstarring die het gevolg is van de traditie en de traditionele toestanden, en gebruik maken van de mogelijkheden die geboden worden uit de steeds afwisselende aspecten van de economie.

De grote troef waarover wij beschikken is onze ligging aan de zee. Hier zijn ontzaglijke mogelijkheden voor de haven van Antwerpen. Wanneer wij de enorme vlucht zien, genomen door de concurrerende haven van Rotterdam, dan vragen wij ons af of wij zelf geen schuld hebben aan onze achterstand. Zijn wij niet teveel afhankelijk van Brussel en heeft Brussel alles gedaan wat nodig is om het havenbedrijf aan te passen aan de nieuwe noodwendigheden van het internationaal verkeer? Dit probleem is niet los te maken van de problemen der infrastructuur, t.t.z. van het Ministerie van Openbare Werken en de gehele verkeerspolitiek van de regering: de waterwegen, de autostraden Antwerpen-Keulen, Antwerpen-Parijs, de toegangen tot de zee van grotere schepen enz.

Maar de bloei van de haven is ook verbonden aan de verdere industrialisatie van het hinterland, de as Brussel-Antwerpen, het Limburgse kolenbeken en de nieuwe industrieën.

Een groot Waals industrieel zei mij voor enkele jaren dat een groot gecentraliseerd cokesbedrijf economisch aangewezen was op de Limburgse mijnen, maar de plannen waren niet klaar en de gelegenheid ging voorbij door het ontstaan van afzonderlijke bedrijven, verspreid over Wallonië. Thans schijnt er een nieuwe mogelijkheid voorhanden te zijn. Zijn wij nu voldoende voorbereid om het succes daarvan te verzekeren?

Zelfs de kleinere havens van Oostende, Zeebrugge en Gent hebben hun eigen mogelijkheden. Zijn die mogelijkheden ook niet verbonden aan de industriële expansie van het onmiddellijk hinterland. Prof. Coppé bevestigde onlangs de nieuwe mogelijkheden van bepaalde staalbedrijven bij voorkeur op te richten langs de kust met gemakkelijke toevoer van kolen en erts en rechtstreekse verbindingen met het buitenland voor de export. De gunstige prijs van Amerikaanse kolen, dank zij de goedkope vrachten, moet dit economisch verantwoord maken.

Is het voorbeeld van Ymuiden niet afdoende? En is Frankrijk niet bereid de kans te wagen om een groot staalbedrijf op te richten te Duinkerken? Waarom niet langs het kanaal van Terneuzen, het kanaal van Zeebrugge of de kust?

Komt het bedrijf te Duinkerken, dan ontstaat een nieuw aantrekkingspunt voor de grensarbeiders uit West-Vlaanderen, maar dan gaat ook het verkeer verloren voor onze eigen havens.

Iedereen kent de moeilijkheden in verband met de automontage en de concurrentie van Nederland. Was dit ook niet het geval voor bepaalde petroleumraffinaderijen? Onlangs verscheen een bericht in de kranten dat een bijbedrijf van Dupont de Nemours, dat zich zou vestigen te Bornem, zijn plannen heeft gewijzigd ten voordele van Terneuzen. Een Minister daarover ondervraagd antwoordde: de zaak is nog niet zeker maar de Nederlanders zijn verschrikkelijk. Maar waarom wij niet?

Het totstand komen van de Euromarkt kan nieuwe mogelijkheden scheppen. Zijn wij daarop voorbereid? Vooreerst is het een feit dat het gemeenschappelijk buitentarief problemen stelt voor de buitenstaanders die aldus riskeren een afzetgebied van 150 miljoen verbruikers te zien verloren gaan. Dat is het geval met Engeland ondermeer en dat is ook de grote inzet van de strijd rond de vrijhandelszone. Maar dat is ook het geval met de Verenigde Staten.

De aangewezen uitweg is het stichten van filialen op het vasteland. België en vooral Vlaanderen met zijn uitstekende en overvloedige arbeidskrachten, met zijn technische scholen, zijn steden als Gent, Brugge, Oostende, Mechelen, zijn ligging aan de zee en tezelfdertijd kruispunt der wegen die leiden naar de aangesloten landen van de Euromarkt, is wel geschikt voor nieuwe bedrijven, filialen van vreemde bedrijven of werkende met Amerikaanse brevetten.

Ook hier is Nederland vooruit en tientallen grotere en kleinere bedrijven hebben ertoe geholpen om de onvoldoende geïndustrialiseerde gebieden in het oosten van het land in zoverre te industrialiseren dat de structurele werkloosheid niet meer bestaat. Laten wij niet vergeten dat dergelijke bedrijven ook meewerken tot verdere expansie door nieuwe behoeften, nieuwe koopkracht en algehele stimulans van de economische bedrijvigheid. Wat heeft er tot nu toe de regering belet het voorbeeld van Nederland te volgen? En wat zal zij doen in de eerstkomende toekomst?

Daarenboven schept de Europese concentratie wellicht nog meer mogelijkheden, namelijk door de stijgende vraag naar meer afgewerkte producten en door het stimuleren van de tertiaire sector, de dienstsector.

Laten wij een ogenblik blijven stilstaan bij het probleem van de afgewerkte producten. Economisch gesproken is het grootste deel van het Vlaamse land aangewezen op de productie van zijn afgewerkte producten die door de ligging minder nauw verbonden zijn aan kolen en staal en daarenboven overvloediger arbeidskracht vergen, liefst geschoolde arbeidskrachten en afgestudeerden met wetenschappelijke vorming. Dat biedt de grootste mogelijkheden tot revalorisatie van de mens en het menselijk potentieel in de industrie.

Dat is een punt. Een tweede punt is dat de moderne mens andere en meer behoeften heeft aan meer afgewerkte producten: in de voedingsector, in de sector van de duurzame consumptiegoederen, in de sector van ontspanning, culturele ontspanning, toerisme en alles wat daarmee samengaat.

Een derde punt is ontegensprekelijk dat de Euromarkt voor bedoeling heeft de algemene welvaart te verhogen door meer rationele productie, grotere expansie en dus ook grotere behoeften aan afgewerkte producten, modern comfort enz. Als praktisch voorbeeld zou men kunnen nagaan welk deel *dergelijke* productie inneemt in een land als de Verenigde Staten, of zelfs in landen zoals Engeland, Duitsland en Frankrijk. Wij hebben met opzet de grote industriële landen geciteerd en hebben meteen de reden blootgelegd waarom België wellicht als klein land, met beperkt gebied en beperkte mogelijkheden, weinig of geen aandeel heeft gehad aan deze nieuwe aspecten van het economisch leven.

Het is voldoende te wijzen op sommige gebieden zoals het vliegwezen, de autoproduktie en dergelijke, om onmiddellijk de handicap vast te stellen van een klein land zoals België op dat gebied. Maar daar zijn andere toepassingen van de moderne techniek waar die handicap niet zo groot is en waar kleine landen zoals Nederland, zelfs Zwitserland, successen hebben geboekt. Wij citeren de radio, de televisie, verfijnde instrumenten, huishoudelijke artikelen en meer geperfectioneerde of zeer gespecialiseerde constructies.

Wij zouden ten andere ongelijk hebben te onderschatten wat wij zelf op dit gebied hebben gepresteerd en wij zouden menig voorbeeld kunnen aanhalen uit het gebied tussen de Schelde en de Rupel en de Antwerpse Kempen, waar benevens de scheepswerven en de scheepsherstellingen ook andere bedrijven tot stand kwamen die gij allen kent en een degelijke kern vormen voor verdere expansie op dat terrein.

In dit verband heeft het Vlaams Economisch Verbond een dubbel initiatief genomen, ten eerste het organiseren van een gewestelijk colloquium tussen Noord-Brabant, Limburg en de Kempen voor eventuele samenwerking voor verdere industrialisatie van dit gebied dat over de grenzen heen ten slotte een geheel uitmaakt. Een tweede door de gedachte voorop te zetten van een hoger instituut voor wetenschappen, te vestigen te Antwerpen, speciaal georiënteerd op deze nieuwe behoeften, in nauwe samenwerking met de industriëlen van dit gewest.

En wanneer het Vlaams Economisch Verbond zijn jaarvergadering dit jaar houdt te Hasselt en in het kader van deze congressen een ruime plaats voorbehoudt aan het bezoek aan het centrum voor kernenergie te Mol, dan is dat ook wel omdat het alle belang wil onderstrepen dat wij hechten aan de mogelijkheden die deze nieuwe nijverheid in het kader van Euratom kan bieden voor dit gewest en voor de Vlaamse intellectuelen en technische krachten die speciaal daarvoor zouden dienen gevormd.

Zeer onlangs vernamen wij dat ook de medewerking zou gevraagd worden van Nederlandse wetenschapsmensen. Zeer wel, maar vergeten wij ook niet wat dit voor ons en onze universiteiten kan betekenen; want hier staan wij wellicht voor een nieuwe industrie, waarvan de toekomstige mogelijkheden, hun praktische verwezenlijkingen en toepassingen niet te overzien zijn.

Wij willen ons nochtans niet blootstellen aan de kritiek dat wij ons blind staren op nog vergeten mogelijkheden voor de toekomst en de positieve gegevens verwaarlozen die nu hoofdzakelijk bestaan in het handhaven van de reeds bestaande bedrijven en hun mogelijke expansie in de toekomst.

Hier denken wij dan vooral aan de bij uitstek Vlaamse nijverheden: de vlasnijverheid, de textielnijverheid en wellicht de meubelindustrie. Voor wat de eerste twee betreft, zal niemand ons tegenspreken wanneer wij beweren dat zij in de laatste jaren vooral het slachtoffer geweest zijn van een politiek die wellicht verrechtvaardigd was door andere belangen, maar zeer schadelijk geweest is voor onze eigen Vlaamse nijverheden, niettegenstaande het feit dat zij de hoofdzakelijke bestanddelen vormden van onze welvaart.

Wie kan het goedkeuren dat een nijverheid die traditioneel gevestigd is in ons land, zoals de vlasnijverheid, die beschikt over gespecialiseerde werkkrachten die enig zijn in de wereld, die een kostprijs heeft die alle normale concurrentiemogelijkheden kan trotseren, doodgeduwd wordt door vreemde dumping, zo gekarakteriseerd dat het door niemand kan betwist worden, dumping die voor doel heeft niet alleen onze productie te weren in hun eigen land, maar ook onze verkoop onmogelijk te maken in de vreemde door een volledig systeem van premies en toelagen.

Misschien mogen wij hopen dat de Europese markt daaraan een einde stelle na *afloop* van de voorbereidende periode van vijftien jaar, maar ondertussen kan die gehele nijverheid reeds lang verdwenen zijn zonder kans op herleving. Zijn wij hier niet het slachtoffer van een bepaalde oriëntatie van onze buitenlandse politiek, waartegen wij Vlamingen machteloos staan. Hoe kan men het anders uitleggen dat ook in de textielnijverheid ons land open staat voor alle Franse producten, waar wij zelf geen kilogram mogen exporteren naar Frankrijk.

Maar afgezien daarvan mogen wij ons toch niet blindstaren op de mogelijkheden van deze nijverheden alleen voor de verwezenlijking van het doel dat wij betrachten. Bij het begin van deze uiteenzetting hebben wij er op gewezen dat wij in ons land niet alleen het monopolie hadden van

een bestendige werkloosheid, doch dat wij ook en niet minder te kampen hadden met de zware gevolgen der verdoken werkloosheid en de neerslag daarvan op de landbouw, de middenstand en het ambachtswezen. Het weze mij toegelaten er op te wijzen dat naar mijn persoonlijke mening ook een groot deel van onze kleinere en middelgrote bedrijven in die specifieke nijverheidstakken te lijden hebben onder de gevolgen van het gebrek aan aan werkgelegenheid in onze Vlaamse gewesten.

Vele van onze Vlaamse bedrijven zijn kleine en middelmatige ondernemingen met een uitgesproken artisanale karakter. Wat is de karaktertrek van het ambachtswezen? Dat eenzelfde persoon zijn kapitaal en zijn arbeid samen brengt om dank zij kapitaal en arbeid zijn bestaan te verzekeren. Het tekort aan winstgevendende en passende arbeidsgelegenheid brengt mede dat zodra een nieuwe mogelijkheid ontstaat het aantal kleine bedrijven zich uitbreidt tot aan de uiterste grens, zodat zij onderling elkaar een dodelijke concurrentie aan doen. Dit getuigt voor de werkkraft, de energie en het initiatief van onze Vlaamse mensen, maar de gevolgen zijn niet altijd gezond.

Onder die abnormale concurrentievoorwaarden verdwijnen een voor een sommige posten uit de kostprijsberekening, nl. vergoeding van het kapitaal, normale delgingen, berekening van bijkomende kosten van commerciële aard, veiligheidsmarge voor bepaalde risico's, om alleen een minimumloon te behouden dat toch nog altijd verkieslijker is boven werkloosheid.

Men begrijpt dat er in dit geval geen sprake kan zijn van research of van wetenschappelijke opzoekingen, prospectie of nieuwigheden. De productie wordt aangepast aan bepaalde voorwaarden zonder rekenschap te houden met de vlugge evolutie met de mode, het verouderen van het materiaal door voortdurende modernisering, de risico's bij conjuncturele crisis, het wegvallen van vreemde markten enz. Het gevolg daarvan is de on-eindige versnippering en de voortdurende onzekerheid in het bestaan.

In 1957 alleen zijn er veertig weverijen die hun poorten hebben gesloten, terwijl er anderzijds twintig nieuwe tot stand kwamen. De oorzaak is natuurlijk het ontbreken van de nodige reserves voor aanpassing, vernieuwing of reconversie. Men mag zich afvragen wat de toepassing van de Euromarkt en de concurrentie van de oude gevestigde firma's in Frankrijk, Duitsland en Italië met hun grote financiële middelen, hun doorgedreven integratie en industriële concentratie voor gevolg zou hebben op deze nijverheden. Het openstaan van een ruimere markt als verzekerd afzetgebied is natuurlijk gunstiger dan de huidige toestand, die ons te veel afhankelijk maakt van te veel verscheidene en te veel onzekere kleinere markten over de gehele wereld. Maar de Euromarkt zal daarentegen veel grotere eisen stellen van wetenschappelijk onderzoek, marktprospectie, vlugge aanpassing, modernisatie en rationalisatie.

Mits het eerbiedigen van die voorwaarden hebben onze kleine en middelgrote bedrijven wel een verzekerde toekomst, maar zijn die voorwaarden wel te verenigen met de huidige versnippering en financiële onzekerheid die het gevolg zijn van de ongezonde en dodende concurrentie, die voortvloeit uit het gebrek aan normale werkgelegenheid.

Men zal begrijpen dat in die omstandigheden een industrialisatie die alleen hierin zou bestaan die concurrentie nog te verscherpen door financiële voordelen, in geen geval een versterking zou zijn voor onze industriële structuur. En nochtans vragen wij ons af of de tegenwoordige opvattingen van het probleem in administratieve middelen niet grotendeels daarop neerkomen. Het brengt versnippering en is niet altijd een aanwinst.

Waar ligt dan de oplossing?

Ontegensprekelijk ligt er veel waarheid in de oude opvatting: vele grote bedrijven zijn ontstaan en gegroeid uit het persoonlijk initiatief en het ambachtswezen. Door spaarzaamheid, werkkraft en autofinanciering is het bedrijf groot geworden. Uit de reserves werd de uitbreiding gefinancierd en werden nevenbedrijven geschapen. Het geheel is dan sterk genoeg uitgegroeid om alle risico's te lopen die voortvloeien uit de moderne evolutie en in elk geval zijn de bestaande activa belangrijk genoeg om de nodige waarborgen te verstrekken voor het nodige krediet bij banken of parastatale instellingen.

Zo zijn er ook bij ons zeer sprekende voorbeelden van dergelijke groei en er zijn er nog meer bij onze concurrenten in de Euromarkt. Maar toch moeten wij vaststellen dat de huidige concurrentie de hoge lonen en de sociale lasten, de zware belastingen gaande tot 50 % dergelijke evolutie bijna onmogelijk maakt. Wanneer zovele familiale bedrijven verdwijnen omdat zij niet beschikken over de financiële middelen voor de allernoodzakelijkste modernisering, hoe zullen zij dan de concurrentie doorstaan op de Euromarkt, hoe zullen zij zich aanpassen aan de nieuwe eisen en waar zullen zij de middelen vinden om nieuwe bedrijven in het leven te roepen?

De zware industrie in België heeft een zeer respectabele traditie, zij is geleidelijk uitgegroeid tot machtige concerns met de nodige integratie en overconstructie in horizontale en verticale lijn. Zij wordt daarenboven gesteund door machtige trusts die er zeer nauw bij geïnteresseerd zijn en door de verspreiding van hun risico en van hun industriële belangen, praktisch bij machte zijn nieuwe kapitalen aan te trekken en te investeren in nieuwe ondernemingen, noodzakelijk gemaakt door de nieuwe uitvindingen van de techniek. Maar deze trusts wagen zich niet op een terrein waarmede zij weinig of niet vertrouwd zijn, waar zij onvoldoende ervaring hebben en voor alleenstaande nieuwe experimenten waarvan het risico te groot is.

En wanneer dit risico te groot is voor de bestaande financiële trusts en concerns, waar zal men dan het nodige risicodragend kapitaal vinden voor nieuwe ondernemingen die los staan van de bestaande complexen in de zware industrie en tot doel hebben meer afgewerkte producten te fabriceren in Vlaanderen.

Het oude vertrouwde middel van persoonlijk initiatief en autofinanciering werkt te onzeker en te langzaam in de huidige omstandigheden, gezien de vlugge evolutie van de vraag en de productiemiddelen. De grote concerns blijven op hun terrein: de zware industrie in Wallonië. De tussenkomst van de banken is zeer beperkt door de bankreglementering van 1935, een rechtstreeks beroep op de beurs of op het grote publiek is uitgesloten. Wat blijft er dan over? De persoonlijke individuele tussenkomst! Het risico wordt veel te groot wanneer het gaat over werkelijke grote bedragen voor een nieuw bedrijf van enig formaat.

De parastatale financiële inrichtingen die een groot deel van de likviditeiten naar zich toe trekken, mogen alleen leningen toestaan met voldoende zekelijke waarborgen die per essentie ontbreken. Het verstrekken van risicodragend kapitaal is uitgesloten. Moet men dan uitzien naar nieuwe investeringsmaatschappijen met privaat kapitaal of met gemengd karakter om deze rol te vervullen? De vraag is gesteld, maar tot nu toe gaf niemand een afdoende oplossing.

In afwachting van dergelijke oplossing moet men wel tot de conclusie komen dat de mogelijkheid om nieuwe bedrijven tot stand te brengen,

bedrijven die beantwoorden aan de behoeften van het Vlaamse land, grotendeels afhankelijk is van de tussenkomst van vreemd kapitaal. Het is geen ideale oplossing. De bezwaren en de moeilijkheden kunnen groot zijn. Maar is er een andere uitweg in de gegeven omstandigheden? Misschien is er nog iets te doen langs de kant van Nederland door nauwere samenwerking in de schoot van Benelux, ook op financieel gebied.

Hoe het ook zij, de regering, de openbare besturen, de industriëlen, de economen, de financiële instanties, de economische organisaties, staan voor een zwaar probleem; ofwel leggen wij er ons voor goed bij neer dat Vlaanderen economisch alleen een aanvullende rol te vervullen heeft in de Belgische economie, door het leveren van goedkope consumptie-artikelen, goedkope werkkraften, goedkoop geld met al de daaruit vloeiende sociale, culturele en politieke consequenties, ofwel wordt er een ernstige poging gedaan om naar het voorbeeld van Nederland, naast de zware industrie, geconcentreerd in de Waalse provincies, een nieuwe industrie te laten groeien, aangepast aan de moderne behoeften en mogelijkheden en tenvolle economisch verantwoord.

In dit laatste geval moeten wij alle krachten samenbundelen willen wij tot tastbare resultaten komen. Gelukkiglijk kunnen wij vaststellen dat de belangstelling groeit en dat het probleem gesteld is op parlementair niveau, maar wat er ontbreekt is een klare doelstelling en een stelselmatige samenwerking.

Het is niet zo eenvoudig. Het terrein moet voorbereid worden aan de basis door plaatselijke studie, streekplanning, concrete voorstellen waar het economisch verantwoord is. De doelmatige verwezenlijking is echter alleen mogelijk wanneer de actie uitgaat van de top, de centrale administratie, het parlement en de regering. Zij alleen beschikt over de nodige machtsmiddelen om deze nieuwe oriëntering van de economische politiek doelmatig, financieel en economisch verantwoord te leiden naar praktische verwezenlijkingen die passen in het kader van de nationale economie.

Het is ook niet voldoende dergelijke taak toe te vertrouwen aan een minister van economische zaken alleen, al weze deze een Vlaming of een Waal. De actie moet geconcentreerd zijn in het kabinet van de eerste minister, want alleen deze heeft voldoende invloed op de ministers van buitenlandse zaken, buitenlandse handel, financiën, openbare werken, economische zaken, verkeer enz. om deze actie te coördineren tot een werkelijke vernieuwing en heroriëntering van onze nationale economie met de nodige repercussie op de houding en de inzichten van de verschillende departementen.

Om daartoe te komen zal er een enorme inspanning moeten gebeuren om de openbare mening te overtuigen, de industriële en financiële middelen voor te lichten en de nodige druk uit te oefenen op de politieke instanties, het parlement en de regering.

Dit biedt ontegensprekelijk grootse mogelijkheden voor de toekomst. Ondertussen staan wij ook nu voor een enorme taak waarvan wij hier alleen maar enkele aspecten hebben belicht. Maar wij zijn persoonlijk overtuigd dat het alleen maar in dit perspectief mogelijk is werkelijk aan dit begrip regionale politiek een inhoud te geven die rijk genoeg is om wezenlijk van invloed te zijn op de Vlaamse economie en de verhouding Vlaanderen-Wallonië te normaliseren in het Belgisch staatsverband.

Na dit bondig overzicht van de huidige situatie van onze vlaamse economie, met zijn zwakheden en zijn mogelijkheden, is het ogenblik gekomen om de

positie nader te bepalen van onze vlaamse economie ten opzichte van de Euro-markt.

Zoals wij overvloedig hebben betoogd zijn onze mogelijkheden het nauwst verbonden met de productie van afgewerkte producten in arbeidsintensieve bedrijven, met een maximum van geschoolde arbeidskrachten. In die gevallen zijn wij minder afhankelijk van de zwaar industrie ; het kapitaal vereist om één werkloze te werk te stellen is minder groot, en het biedt een uitweg aan onze geschoolde vakmensen en intellectuelen, die thans zoeken naar een passende gelegenheid om productieve arbeid te verrichten.

Dit veronderstelt zeer gespecialiseerde en moderne bedrijven, waarvoor wij thans in België een onvoldoende afzetgebied vinden. Dat wil zeggen dat wij nu in ons beperkt milieu te veel afhankelijk zijn van vreemde markten met zeer uiteenlopende behoeften, wat de rationalisatie tegenwerkt en met grote risico's gepaard gaat, ingevolge de politieke, economische en monetaire onzekerheid van deze naoorlogse periode.

De Euromarkt met zijn ruim afzetgebied van honderd-vijftig tot honderdvijf-enzeventig miljoen consumenten zou ten zeerste verdere standardisatie en rationalisatie in de hand werken, door grotere uniformiteit in de vragen en meer zekerheid op financieel en commercieel gebied, wat ook de investeringen moet bevorderen. De Euromarkt, om die principiële reden, moet a-priori gunstig zijn voor de expansie van die bedrijven, die gericht zijn op afgewerkte of gespecialiseerde producten bij voorbeeld, maar niet exclusief, de half duurzame consumptiegoederen.

Maar wij mogen ons ook geen illusie's maken. In de huidige stand van onze bedrijven met de grote versnippering in kleine bedrijven, het tekort aan kapitaal voor vernieuwing en reconversie en vooral voor wetenschappelijk onderzoek en prospectie, staan wij in een eerder nadelige positie, om concurrentie te voeren, tegenover de grote, gespecialiseerde firma's in Duitsland, Frankrijk en Italië. Die aanpassing zal niet vlug en niet gemakkelijk gaan, vooral dat de ondervinding van Benelux ons leert, dat spijs de gemeenschappelijke markt toch nog steeds een zeker regionalisme de voorkeur doet geven aan de producenten van het eigen land. En die psychologie is sterker in de grote dan in de kleine landen.

Daarom is de vrees gewettigd, vooral in den beginne, van degene, die in de protectionistische tendensen van de Euromarkt, een gevaar zien voor mogelijke conflicten met onze huidige cliënteel, die soms voor 70 % gelegen is buiten de landen van de Euromarkt, en wel hoofdzakelijk in die landen, die moesten aansluiten bij de voorgenomen Vrijhandelszone.

Een economische oorlog tussen deze landen en de Euromarkt zou voor gevolg kunnen hebben, dat wij afgesloten worden van onze huidige cliënteel, voordat wij de gelegenheid hebben gehad een nieuwe cliënteel te veroveren in de Euromarkt, en onze productie daar bij aan te passen. Ter illustratie kunnen wij wijzen op het feit, dat in de textielbranche bv. juist de meest gespecialiseerde en verfijnde producten het hoofdbestanddeel vormen van onze invoer uit de landen van de Euromarkt, en dat in het begin althans, dank zij de afschaffing van de tolrechten, die concurrentie nog groter zal worden. Wij hebben dan ook het grootste belang bij het vinden van een oplossing voor de Vrijhandelszone. Daarbij komt nog, dat de Euromarkt onze positie zal verzwakken in Nederland, waar wij nu alleen profiteren van de afschaffing van de tolrechten binnen Benelux, en waar de leden-landen voortaan van dezelfde voordelen zullen genieten. Dat zijn de schaduwzijden, maar daar zijn ook andere problemen.

Het tot stand komen van de moderne Europese staten heeft dikwijls bestaande economische zones, die historisch gegroeid waren, brutaal uiteengerukt. Wij denken aldus aan Frans-Vlaanderen en in het bijzonder aan het zo belangrijke complex Rijsel, Roubaix, Tourcoing. Welke invloed zal er daarvan uitgaan op het Zuiden en het Westen van West-Vlaanderen ? En de haven van Duinkerken en de industrie van het Noorden ? En de verdere aansluiting bij Zeeuws-Vlaanderen ?

Hetzelfde probleem stelt zich voor Noord-Brabant, Limburg en de Kempen ? Invloeden ten goede, invloeden ten kwade, de toekomst zal het uitwijzen.

Wij spraken in het begin van deze uiteenzetting over industriezones en tussengebieden. Gezien over geheel Europa liggen wij aan de basis van een grote driehoek, gevormd door de grootste industriële zones van Noord Frankrijk, Elzas-Lorraine, het Saargebied en de Roer.

Wij liggen met en aan de zee, de invoerweg en de uitgangspoort van die enorme industriële activiteit, de Delta van de Schelde, de Maas, en de Rijn, het grote havengebied, de verbinding met de overige wereld. De lage landen aan de zee zijn opnieuw geroepen, om in de eerste plaats te profiteren van de industriële expantie, die het normaal gevolg moet zijn van de Euromarkt, vooral in dit sterk geïndustrialiseerd gebied. En rekenschap houdend met de geringe afstanden, de dichte bevolking, de grote verbindingswegen, de industriële geschooldheid enz. kunnen wij terecht verwachten, dat gans Vlaanderen tenslotte betrokken wordt bij dit uitverkoren terrein, gelegen aan de zee, aan het kruispunt der wegen, het hart van het nieuw Europa, zoals Vlaanderen het vroeger ook geweest is in de geschiedenis ten tijde der Hanzasteden en zoals de Noord-Oostkust van Boston tot New York het nu ook is voor de Verenigde Staten.

Dr. Jur. A. Mulier.

**GEMEENSCHAPPELIJKE VERGADERING
VAN OUD-HOOGSTUDENTEN EN HOOGSTUDENTEN**
op donderdag 19 maart te 20 uur
in de Aula der Universiteit te Gent.

Referaat door Dr. Jur. F. Bové : « **Betere vooruitzichten voor de
beveiliging van de Nederlandse cultuur dank zij de Europese
instellingen** ».

Toespraak door Mr. J. Debra, voorzitter A.V.O.H.V. Oost-Vlaanderen.

Toespraak door de heer W. Maertens, voorzitter V.V.S.

Toespraak door de heer F. Anthonis, voorzitter K.V.H.V. Gent.

Toespraak door de heer F. De Boever, voorzitter van Taalminnend studentengenootschap « 't Zal wel gaan ».

Een ongewone promotie*

Er ligt niets bijzonders in het feit dat een jonge man, die een wetenschappelijke carrière wil opgaan, dingt naar deze academische titel, — geaggregeerde van het Hoger Onderwijs —, de hoogste die in België wordt toegekend.

Telkenjare staan in het universitair nieuws enkele van die promoties aangekondigd en wordt het examen, dat uit drie delen bestaat, aangedurd.

Ten eerste moet een proefschrift worden voorgelegd. Wanneer dit voor de desbetreffende fakulteit wordt aanvaard, gaat men over tot de verdediging van de inhoud tegen de bedenkingen van die fakulteit. Wanneer ook dat gunstig is afgelopen, moet de kandidaat een publieke les geven waarvan het onderwerp hem wordt opgelegd. Deze laatste proef gaat met academische luister gepaard in de universiteits aula.

We waren op de 18 december 1958 in de Gentse aula aanwezig op de openbare les die een wat ongewoon student-kandidaat aflegde tot het bekomen van de graad van geaggregeerde in de geschiedenis van de geneeskunde.

De recipiendus was dokter Leo Elaut, geneesheer uroloog te Gent, die van 1933 tot 1945 hoogleraar is geweest bij de universiteit aldaar, en die werd ontslagen omdat hij, van 1940 tot 1944, iets aan het wankelen had gebracht.

Men kan wel vermoeden dat in zekere universitaire kringen met lede ogen werd aangezien dat een ex-professor zich verstoutte opnieuw de examensgevaren te trotseren, om zich ten slotte, indien hij slaagde, voor rektor en professoren in plechtig ambtsgewaad, tot geaggregeerde van het hoger onderwijs te laten uitroepen.

Het begon in 1953. Men poogde, ten eerste, het proefschrift onbenullig te verklaren. Het ging niet. Een hoogleraar van Leuven, bijgeroepen omdat men te Gent van de zaak niets kende, gaf het als zijn overtuiging te kennen dat het proefschrift degelijk was. Er werd over gestemd; de fakulteit verklaarde zich onbevoegd: een manoeuvre zoals een ander. Dat was in 1956. Men wist nu nog minder dan vroeger waarheen. Het dossier werd naar het ministerie gezonden, vandaar naar de Raad van State. Deze laatste adviseerde eindelijk, in 1958: onthouding in een examenkommissie voor de juryleden is rechtsweigerig. Wat neerkwam op een blaam voor de geneeskundige fakulteit van Gent.

Zo diende men, na vijf jaar, goedschiks kwaadschiks, tot de verdediging van Elauts proefschrift te laten overgaan. Dit gebeurde op 6 november 1958. Dokter Elaut legde schitterend het tweede deel van zijn examenproef af. Hij imponeerde door zijn kennis van de geschiedenis der geneeskunde. Men heeft het daar o.m. beleefd hoe een hoogleraar, die af en toe iets over dat vak aan de studenten wijsmaakt en de recipiendus het vuur aan de schenen poogde te leggen, eerst zijn papiertje moest aflezen, zich vergiste in zijn vraag, stotterde, opnieuw moest aflezen, Roger Bacon voor Francis Bacon nam, waarmee hij zo maar vier eeuwen mis was, en uit compassie door Elaut zo wijs gelaten werd als hij te voren was. Een paar mondhelden verkozen te zwijgen.

Op 18 december 1958 had de openbare les plaats. Elaut zou spreken over «De school van Salerno als schakel tussen de geneeskundige scholen van de Oudheid en de westerse universiteiten». Na een korte inleiding legde de recipiendus zijn papieren terzijde en improviseerde een vol uur, aan de hand van een keus mooie lichtbeelden, voor een tot de nok opgepropte aula over zijn onderwerp. We beweren dat het de schoonste en beste les was die deze afgezette professor ooit gegeven heeft; hij was in zijn element.

De examenjury trok zich terug en na twintig minuten verscheen zij met het verdiend en het ... diploma van «Geaggregeerde van het Hoger Onderwijs in de Geschiedenis van de Geneeskunde.» (ingesteld door Kon. Besluit van 10 maart 1931).

Het was de eerste maal dat deze titel in België werd behaald.

In 1932 was Elaut reeds geaggregeerde in de urologie.

(*) Wij verlenen gaarne plaatsruimte aan dit... procesverbaal. De held ervan heeft recht op volle waardering van ieder rechtgeaard Vlaming en zal een verdiend applaus oogsten bij alle sportieve Academiëci. Het wordt hoogste tijd dat Vlaamse en academische solidariteit zich doen gelden, waar het pas geeft zoals hier.

Redaktie.

Hierop brak de ovatie los, minuten lang; de rektor moest stilte vragen om de zitting te kunnen sluiten.

Hiermede heeft dan dokter Elaut op een schrandere wijze zijn zoete weerwraak genomen. De universiteit die hem afzette in 1945, heeft hij, humorist en ironicus als hij is, in 1958 gedwongen zijn wetenschappelijke waarde te erkennen.

Het zal een van de heerlijkste momenten uit Elauts leven geweest zijn wanneer hij, staande, alleen op het podium dat de professorale leerstoel verbeeldt, de geestdriftige toejuichingen van zijn ontelbare vrienden in ontvangst mocht nemen, in de aula zelf van die universiteit die hem had ontslagen omdat hij, in België, een slecht burger heette te zijn geweest. In de professorale jury juichte een deel hem hartelijk toe, sommige stonden erbij, neutraal, een paar slopen langs het achterdeurtje buiten.

We wensen de nieuw gepromoveerde geluk omdat hij die krachttoer heeft uitgehaald. We verheugen ons in de demonstratie van vlaamse verbondenheid die ter gelegenheid van de promotie van dr Elaut tot uiting is gekomen. We verheugen ons in het bijzonder omdat hij de jeugdige moed heeft opgebracht voor oud en jong, voor vriend en tegenstander, het bewijs te leveren wetenschappelijk nog niet dood te zijn, maar springlevend.

27 XII 1958.

Uit alle Gouwen

ANTWERPEN — Algemene ledenvergadering van 13 januari 1959.

Als spreker ontving Antwerpen voor de algemene ledenvergadering door haar ingebracht, de Heer Dr Jur. Arthur Mulier, Voorzitter van het V.E.V. Prof Opsomer, hield een korte inleiding, waarna de Alg. Voorzitter van ons Verbond, Dr. K. Goddeeris, de eminente spreker aan de vergadering voorstelde, en zijn rijk gevulde loopbaan schetste. Een talrijk gehoor volgde aandachtig de belangwekkende voordracht waarvan onze lezers in dit nummer de volledige tekst vinden.

WEST-VLAANDEREN — Gewest Kortrijk — Ledenvergadering van 6 februari 1959. — Kongo Waarheen? door E.P. Leuridan o.p.

Verscheidene leden, en dan wel voornamelijk de jongeren, drukten de wens uit om regelmatig op een bepaalde avond bijeen te komen.

De eerste vrijdag van iedere maand werd dan ook uitgestoken als vaste datum waarop de academici mekaar kunnen terug vinden om, in gezelschap van de dames, een aangename avond door te brengen, oude vriendschapsbanden te hernieuwen of er nieuwe aan te knopen.

De «WIKINGS»-club stelt dan ook zijn lokalen (Abdijkaai — Kortrijk) ter beschikking.

Aldus ging reeds op 6 februari een eerste avond door en kregen de leden een causerie te horen gehouden door E.P. Leuridan o.p. over het aktuele onderwerp «Kongo waarheen?».

Spreker, die jaren lang in de kolonie verbleef, belichtte op zeer originele wijze (en meestal vanuit het vel van de zwarte) verscheidene aspecten van de huidige problemen. Hieronder de korte samenvatting van zijn voordracht.

Alhoewel de opstand van 4 januari te Leopoldstad door de grote meerderheid der kongolezen wordt afgekeurd, toch geven de feiten een uiting waar van de gevoelens en gedachtenstromingen, die thans in Kongo algemeen zijn en die kort kunnen samenvat worden: Kongo wil vrijheid op politiek en sociaal gebied.

Wanneer we «kolonisatie» ontleden op ethisch gebied, dan komt men onvermijdelijk tot de conclusie dat op een zeker ogenblik een spanning tussen de koloniserende macht en de gekoloniseerden niet is te ontwijken. De koloniserende macht beschouwt alles wat zij in de kolonie verwezenlijkt heeft als een rechtstitel van haar bestendig verblijf. De gekoloniseerde op zijn beurt, wordt, door het beschavingswerk, meer bewust van zijn menselijke waarde en van zijn recht op vrijheid. Aldus kan tussen beiden een zeer pijnlijk konflikt ontstaan.

Indien de belgen nog enige rol willen spelen in Kongo, dienen zij tegemoet te komen aan het verlangen naar vrijheid, dat meer en meer door de kongolezen wordt betracht.

Vereenvoudigde behandeling van functionele metrorrhagiën

PRIMOSISTON

125 mg. 17- α -oxyprogesteroncapronaat
en 10 mg. oestradiolbenzoaat
in heldere olie-oplossing

De injectie van een enkele ampul
brengt haemostase voort
in 24 à 48 u.

Schering

Verpakking : 1 ampul van 1 cc.

HUIS RODOLPHE COLES N. V. DIEGEM - BRUSSEL

Tel. : (02) 20.15.00 (gegracpeerde lijnen)

M. DAEL

Binnenhuisversiering

Grote Steenweg 30

BERCHEM - ANTWERPEN

Tel. 39.30.19 - 39.24.45

Luistergenot — Kijkgenot, goed, maar
SPEELGENOT (zelf musiceren!) nog
heel wat anders.

Alle materiaal daartoe bij

MUZIEKHANDEL «DE MONTE»

Adegemstraat, 9, MECHELEN

Tel. 150.34

- Nieuwe en bespeelde piano's
- Spaanse gitaren
- Landsknechttrommels
- Blokfluiten «Küng»
- Orff-instrumentarium en bijhorend muziek

Katalogen gratis op aanvraag.

Snel, trouw en goed

bediend bij de

GROENINGHE DRUKKERIJ

BUDA STRAAT, 56, KORTRIJK

Tel. 240.77

Boeken en tijdschriften, precisiedruk-
werk, kleurendruk, mechanische boek-
binderij, alle handelsdrukkerij.

Te Gent is
ROELAND

het Tehuis
aller Vlamingen

OOK ACADEMICI VINDEN ER
STEEDS GEZELSCAP,
LEKKERE DRANKEN

Korte Kruisstraat 3

Uitbater : Karel DE CLERCK

Tel. 23.28.28

Vooreerst de vrijheid op politiek gebied.

Wij moeten tot de erkenning komen dat kolonisatierecht geen blijvend recht is. Het is enkel een soort voogdij, dat ophoudt als de minder-ontwikkelde politiek meerderjarig wordt.

De grote vraag is natuurlijk : zijn de kongolezen wel bekwaam tot politieke zelfstandigheid. Wij antwoorden daarop bevestigend. Vooreerst dient niet uit het oog verloren dat het gaat om politieke bekwaamheid en niet om technische.

Verder betekent politieke zelfstandigheid niet noodzakelijk dat de belgen absoluut geen politieke medezeggenschap meer zouden hebben. Zoals immers in het onafhankelijke Ghana verscheidene engelse ministers gebleven zijn, zo kan het ook in Kongo gebeuren. In Indië zijn thans veel meer engelsen dan voorheen ; omdat zij tijdig gehoor gaven aan de eis van onafhankelijkheid, konden zij blijven.

Ten andere, er valt over de politieke bekwaamheid van de kongolezen weinig te redetwisten. Aan de overzijde van de Kongostroom ligt Brazaville, hoofdstad van de vrije kongolese Republiek ; dit feit spreekt tot de kongolezen meer dan tientallen beschouwingen en argumenten. Soudan, Ghana, Liberia, Guinea zijn vrij. In 1960 volgen Somaliland, Nigeria, en verscheidene andere britse gebieden. Het is begrijpelijk dat deze erkenningen van onafhankelijkheid het verlangen van de kongolezen aanwakkeren.

Op sociaal gebied is het volstrekt nodig de toestanden der steden, vooral van Leopoldstad, te saneren.

Een stad met 50.000 werklozen, met 13.000 jonge leeglopers, met zijn onvoldoende huisvesting, is een kruisvat in het land. In mindere mate, maar even werkelijk bestaat dezelfde sociale nood in de andere centra.

Normaal moest een groot gedeelte van de staatsbevolking in de brousse gebleven zijn. Hier ligt precies de kern van de sociale noodtoestand.

De kongolezen willen uit de brousse weg, omdat zij daar geen vrijheid meer hebben. In de brousse blijven zij onder de nivellerende dwang van de inlandse hoofden. In de brousse kunnen zij niet ontsnappen aan de immer terugkerende karweien (aanleggen en onderhoud van wegen, van bruggen, enz.) of zijn zij er gebonden aan een of andere dwang-kultuur (katoen-, aardnoten- of koffiëplantages). Zij zijn er « corvéable et tailable » zoals onze voorouders uit de middeleeuwen ten opzichte van de leenheer.

Willen wij terugkomen tot een gezonde proportie van landbouwbevolking in de brousseaglomeraties, dan dient elk dwangstelsel opgeheven te worden.

Ten slotte dient de vrijheid van de zwarte geeerbiedigd te worden in alle menselijke betrekkingen. Dit zal pas mogelijk zijn als wij blanken niet meer zullen blijven in de koloniale situatie, maar aanvaarden met de zwarte te leven als mens tegenover mens.

Uit de statuten van het A.V.O.H.V.

Hoofdstuk II. - Doelstelling en Standpunt

Art. 2. — De Vereniging stelt zich ten doel :

- het vormen van een leidende organisatie op grond van de academische solidariteit in dienst van de Vlaamse Volksgemeenschap,
- de rechtstreekse medewerking van deze organisatie aan de verdere ontwikkeling van de nationale Vlaamse beweging,
- het aankweken en bestendigen van nauwere voeling onder alle Vlaamse intellektuëlen,
- het daadwerkelijk steunen van de Vlaamse studentenbeweging in al haar vormen,
- het wegruimen van alle hinderpalen die de vrije ontwikkeling van het Vlaams nationaal leven in de weg staan,
- het mede-opbouwen en ontwikkelen in Vlaanderen van een gave Nederlandse cultuur in al haar levensuitingen.

Art. 3. — Ten overstaan van het Vlaamse vraagstuk neemt de vereniging het volgende standpunt in : erkenning v.h. beginsel dat de Vlaamse volksgemeenschap in volle onafhankelijkheid haar eigen lot moet bepalen.

Voor de praktische toepassing van dit grondbeginsel wordt als minimumstelling vooropgezet de noodzakelijkheid der grondige omvorming van de Belgische centralistische staatsstructuur.

Art. 4. — De vereniging staat op kristelijke grondslag. Zij staat buiten alle partijpolitiek.

Bibliografie

« Katholieke Universiteit te Leuven, 1425-1958. », door D. Valentin Denis, prof. aan de Fac. der Wijsbegeerte en Letteren. — 232 bl., met kaarten, luchtopnamen en meer dan 250 foto's op geschept papier. — geb. 125 fr. — 1958 — in 4°.

Dit prachtwerk begroeten wij als een verdiende hulde aan de Oudste Alma Mater der Nederlanden, waar thans meer dan 50 landen met ruim 12.000 studenten zijn vertegenwoordigd. Het is een dokument van blijvende waarde, dank zij de samenvatting die de auteur ons biedt van geschiedenis, inrichting, werking en uitslagen waarop « Leuven » te recht fier gaat, dank zij het overvloedig en keurig fotomateriaal, dank zij het geslaagde opzet: nl. de veelzijdige bedrijvigheid der Universiteit te laten « zien ».

Men krijgt een concreet inzicht over het leven van een der beroemdste Universiteiten ter wereld, men ontkomt niet aan de indruk van een intens, veelzijdig, wetenschappelijk bedrijf, men ondergaat een verjongingskuur door het contact met die duizende studenten over wie het ten slotte gaat, men wordt gedompeld in een verfrissend bad van historie, kunst en cultuur. Dit alles en nog meer vindt U in deze luxalbum over Leuven's Universiteit. Alle lof voor de auteur, de fotokunstenaar en de uitgevers.

De vrienden van de Universiteit, de oudstudenten, hun ouders en familie zullen grijpen naar dit boek, dat voor elke vlaamse academicus een persoonlijk bezit moge worden.

Uit de inhoud: De Universiteiten vóór 1425 — De katholieke Universiteit te Leuven: a) van 1425 tot 1833; b) van 1833 tot 1958; c) de huidige inrichting en de jongste uitslagen — boekenlijst. Op de 48 bl. tekst, volgt van bl. 49 tot 247, een merkwaaardige reeks foto's, meestal door de kunstenaar Robert Martin genomen, die een encyclopedie in beeld daarstellen van de eerbiedwaardige Leuvense Universiteit.

Ieder zal er iets in vinden dat hem bijzonder toespreekt: architectuur, wetenschap, toneel, muziek en sport, studentenleven en de gans eigen sfeer van Loven boven... Verder commentaar is overbodig: neem het boek ter hand, en ge zult het niet willen missen in uw bibliotheek.

« Onderzoek naar de Sociale Stratificatie der Vlaamse Studenten » — Uitgave van de V.V.S., december 1958. — VII — 160 bl. 4° — 100 fr.

De Vereniging der Vlaamse Studenten nam het flink initiatief aan de Studiedienst van de Universitaire Werkgemeenschap te Leuven, de opdracht te geven, een grondig onderzoek uit te voeren naar beroepsmilieu van herkomst, geografische herkomst, aantal studenten in verhouding tot de bevolking, de sociale herkomst per provincie, de sociale herkomst en gemeentekategorie, de differentiële studiekeuze en sociale herkomst van de Vlaamse studenten ingeschreven op de nederlandse rol van onze hogeronderwijsinstellingen. Voor elk dezer instellingen werd dan nog een afzonderlijk onderzoek gedaan. — Dit uitgebreid rapport met alle statistische gegevens, tabellen en kritisch commentaar ligt thans voor in het werk dat wij hier vermelden. — Onze dankbare gelukwensen gaan dan ook naar de V.V.S. en niet minder naar de bewerkers, Dr. J.L. Wieërs en zijn helpers, die ons een sprekende balans hebben geschonken van de « vlaamse studenschap ». Dit alles met betrekking tot het probleem van democratisering van hoger onderwijs, uitbreiding en spreiding van hoger onderwijs in Vlaams-België, komt op zijn tijd. Inderdaad, onze bestaande Universiteiten en Hogescholen volstaan niet meer, en er moet gezorgd worden dat alle bekwame jonge Vlamingen toegang verkrijgen tot Hoger Onderwijs. Men denke aan de moderne slogan van « wetenschappelijke investering ». Men denke aan het aktueel vraagstuk van een nieuwe Universiteit te Antwerpen. Het rapport in kwestie levert onontbeerlijke bouwstenen voor de opbouw waaraan nu concreet wordt gepland.

Ieder die begaan is met of wil meespreken over de toekomst van Vlaanderens wetenschappelijke uitrusting, zal het onderhavig werk dat wij aan onze Akademici aanbevelen, moeten raadplegen.

Sluit aan bij het:

ALGEMEEN VLAAMS OUD-HOOGSTUDENTEN VERBOND

Sekretariaat: Nieuwbrug 21, Brussel.

Postrekening: 4292.38 — Telefoon: 18.68.20 — Jaarlijks lidgeld: 150 F.

De leden ontvangen al onze uitgaven en het mededelingsblad.

DE STANDAARD

HET DAGBLAD

VOOR DE AFGESTUDEERDEN

Emiel Jacqmainlaan 127 — BRUSSEL

Voor uw beroeps-
of bedrijfskleding
slechts EEN ENKEL ADRES:

In 't klein
WERKMANSPALEIS

M. VAN DE WALLE

St-Gummarustr., 55, Antwerpen

Tel. 33.56.25

Sterk en Krimp vrij Weefsel
Verscheidenheid der modellen
Degelijke afwerking

Specialiteit van MAATWERK

Geen Bijhuizen

Blaupunkt - Autoradio

Voor iedere wagen het geschikte type
DOCUMENTATIE:

RADELCO, Italiëlei, 179, Antwerpen